

Detta är en informell recension av min roman Moderfloden, som jag med tillåtelse recensenten, vännen Eva Runefelt, lägger ut här:

Moderfloden har en mörk tråd, en stark tråd ja just som en viktig, oroligt flod varur bifloder, bäckar osv vecklar sig ut, berättelsen är Sunniva som träffar den Jaak som genom sitt förflutna öppnar en port in i ett historiskt skede och visar det för henne. Deras möte är en ingång till något som blir större än en kärlekshistoria - dialogerna dem emellan är frågaren och svararen; den vetskap som Jaak berättar för Sunniva ger kunskaper, insikter.

En lång kall tågresa till Warszawa är också den lik en trevande flod (flödet), en framåtrörelse in i det men som nu blir alltmer känt och står framför Sunniva.

Jag tycker tågresan och vänskapen med Ama är huvudpunkterna. Att lyfta en viktig del av estnisk historia upp i ljuset. Att hålla detta och dessa människor undan från Glömska. Lyfta dem och det som skedde u p p ur glömska. MINNS DETTA.

En ögonöppnare detta, att Ama ansåg att barnet kidnappades av farmor o farfar. Smärtsamt.

Tack för läsningen, Astri. Boken följer mig innanför pannbenet.